

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Begrænsningen i den foreslåede ordning ligger først og fremmest i definitionen af, hvad der er kulturværdier i lovens forstand.

Fastlæggelsen af begrebet kulturværdier i lovforslaget er sket på grundlag af en afvejning af på den ene side ønsket om at kunne sikre nationale klenodier og på den anden side hensynet til private interesser og den enkeltes handlefrihed, der ikke bør indskrænkes, medmindre der er tungtvejende grunde, som taler derfor.

Det må anses for vigtigt, at den første lovgivning på dette område beskytter de meget gamle kulturgenstande med året 1660 som skæringsåret og uanset den økonomiske værdi af disse genstande.

Kulturgenstande fra tiden efter 1660 foreslås derimod normalt kun beskyttet af loven, hvis de har en værdi på 100.000 kr. eller derover og desuden er ældre end 100 år. Herved bliver antallet af genstande, der omfattes af beskyttelsesordningen, forholdsvis begrænset.

Men også konsekvenserne af, at en kulturgenstand omfattes af beskyttelsesbestemmelserne, er forholdsvis begrænsede. Ejeren må ganske vist ikke udføre genstanden uden en særlig tilladelse, men får ejeren afslag på en ansøgning om udførselstilladelse, modtager han samtidig et tilbud fra statens side om erhvervelse af genstanden til markedsprisen og skulle herved blive stillet lige så godt som ved handel til anden side. Ejeren kan afslå dette tilbud og i stedet sælge til en anden køber inden for landets grænser eller selv beholde genstanden. Der er således ikke tale om en statslig forkøbsret, men alene en statslig tilbudspligt i disse situationer.

Det overlades til kulturværdiudvalget, der består af de fire ledere af henholdsvis nationalmuseet, statens museum for kunst, rigsarkivet og det kongelige bibliotek samt formanden for statens museumsnævn at træffe beslutning i sager om udførselstilladelse. Udvalgets afgørelser er endelige og kan ikke omgøres af ministeren.

En sådan organisering af arbejdet med denne nye opgave er i overensstemmelse med regeringens moderniseringsprogram og med den arbejdsdeling mellem ministeriet og de sagkyndige organer, som nu er blevet gennemført i de fleste love under kulturministeriet.

Den foreslåede statslige bevilling på 2,5 mill. kr. årligt skal udgøre det økonomiske

fundament for ordningen, som tilstræbes suppleret med støtte fra fonde og anden privat side. Det er min hensigt med denne lov som grundlag at søge etableret et tættere samarbejde med en sådan kreds af private bidragydere, der vil medvirke til en sikring af danske kulturværdier.

Selv om overskrifterne har været store i de senere år, når f.eks. danske kunstværker er blevet solgt til udlandet, så er der ikke tale om, at Danmarks nationale egenart er truet. Men den kan blive det, og det er derfor vigtigt, at vi får sikret en mulighed for at gribe ind i de ganske særlige tilfælde, hvor der er tale om ting, som er nationale klenodier, og at vi endvidere får skabt det nødvendige økonomiske beredskab. Det er formålet med dette lovforslag.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets velvillige og hurtige behandling.

**Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):**

Jeg skal hermed fremsætte:

*Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. (Lokal radio- og fjernsynsvirksomhed).*

(Lovforslag nr. L 168).

Det er hovedformålet med lovforslaget at fastsætte de regler, der er nødvendige som grundlag for en varig ordning for lokal fjernsynsvirksomhed uden for Danmarks Radio til afløsning af den igangværende forsøgsordning, der efter planen udløber den 31. marts 1986.

Lovforslaget er for så vidt angår lokal fjernsynsvirksomhed i hovedtræk identisk med det lovforslag, som blev fremsat i oktober måned 1985. Dette forslag angik både lokal radio- og lokal fjernsynsvirksomhed. Jeg skal med hensyn til nærværende lovforslags hovedprincipper tillade mig at henvise til min skriftlige fremsættelse af det oprindelige lovforslag den 9. oktober 1985 (Folketingstidende 1985-86, sp. 437).

Der er dog taget hensyn til en række ændringer, der blev foretaget under tingets behandling af det oprindelige lovforslag, som for så vidt angår lokal radiovirksomhed er stadfæstet som lov nr. 589 af 19. december 1985.

## [Ministeren for kulturelle anliggender]

Det gælder spørgsmålet om kommuners adgang til at få sendetilladelse samt udelukkelse af enkeltpersoner fra denne adgang. Det gælder endvidere forbud mod salg af sendetid til politiske partier og religiøse bevægelser samt det forhold, at der i ansøgninger om sendetilladelse skal gives en beskrivelse af programvirksomheden, således at det lokale nævn kan påse, at denne har tilknytning til det lokale område. Det gælder endelig den bestemmelse, hvorefter et afslag fra det lokale nævn på en ansøgning om sendetilladelse kan indbringes for det centrale udvalg, som oprettes af kulturministeriet.

Der er nu med henblik på fjernsynsvirksomhed foreslået indføjet en præcisering af retstilstanden med hensyn til muligheden for i fællesantenneanlæg at foretage en udvælgelse af modtagne programmer.

For så vidt angår såvel radio- som fjernsynsvirksomhed stilles der på ny forslag om en hjemmel for, at ministeren for kulturelle anliggender kan fastsætte regler for, hvorledes reklamer og udsendelser, der støttes af erhvervsvirksomheder, kan indgå i programvirksomheden. Dette forslag er begrundet i ønsket om at tilvejebringe et bæredygtigt økonomisk grundlag for et varieret programudbud.

Endvidere sker der genfremsættelse af det oprindelige forslag, hvorefter der hverken for radio- eller fjernsynsvirksomhed skal gælde nogen særlig begrænsning med hensyn til erhvervsvirksomheders, herunder dagblades, mulighed for at deltage i radio- og fjernsynsvirksomhed. Ministeriet lægger i denne forbindelse vægt på, at det lokale nævn ved behandlingen af ansøgninger om sendetilladelse skal søge at sikre det enkelte lokale område en samlet programvirksomhed af alsidig karakter.

Endelig indgår der i lovforslaget en overgangsperiode, hvori de igangværende forsøg kan afvikles i takt med, at nyordningen igangsættes.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og dets bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

**Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):**

Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte:

*Forslag til lov om ændring af lov om musik.*  
(Lovforslag nr. L 169).

*Forslag til lov om ændring af lov om Det kgl. Teater og oprettelsen af en kulturel fond.*  
(Lovforslag nr. L 170).

Den samtidige fremsættelse af de to lovforslag skyldes en indbyrdes samhörighed, idet kompetencereglerne for statens musikråd foreslås ændret i begge love.

*ad 1.*

Det foreliggende forslag vedrører en begrænset ændring af musikloven, som regeringen har fundet det ønskeligt at gennemføre hurtigst muligt.

Denne ændring betyder, at statens musikråd nu får tillagt kompetence til at træffe beslutning om fordeling af støtte i henhold til musikloven på en række områder, hvor rådet hidtil har afgivet indstilling til ministeren. Dette forslag svarer til den i december 1985 gennemførte lovgivning for teatre, museer og zoologiske haver.

En yderligere revision af loven foreslås udskudt til folketingsåret 1986-87. Inden da vil ministeriet dels have behandlet og vurderet en endnu ikke trykt betænkning fra statens musikråd om bl.a. ændring af støttebestemmelserne, dels have gennemført forhandlinger med kommuner og amtskommuner om en eventuel ændring af den nuværende fordeling af opgaverne inden for musikområdet mellem staten og de kommunale myndigheder.

*ad 2.*

Den i lovens § 7 hjemlede afgift på 10 pct., som komponister og forfattere er forpligtede til af deres indtægter at indbetale til den kulturelle fond som betingelse for, at deres organisationer (Koda, Koda-Dramatik og Drama-Ret) kan opnå den i § 8 foreskrevne ministerielle koncession, foreslås afskaffet, idet den indebærer en ofte kritiseret særbeskatning af de pågældende skabende kunstnere.

Afgiften foreslås aftrappet over en 10-årig periode med 1 procentpoint pr. år, således at den i 1996 vil være helt afskaffet.

I overensstemmelse med musiklovsforslagets ændrede kompetenceregler for musikrådet foreslås bestemmelsen i § 7, stk. 4, i loven om Det kgl. Teater m.v. ændret således, at det fremtidig er musikrådet og ikke ministeren, der varetager administrationen af de